

Когато палящитѣ слънчеви лъчи изгаряли тѣлото ѝ, тя не се криела подъ сѣнката на широколистнитѣ дървета. И когато цѣла треперяла отъ студъ — тя не отивала да се грѣе на слънце.

Веселитѣ Демони на Вишну обиколили грозното чудовище, смѣяли му се, горили го, боли го, хвърляли го въ водата.

И гледайки какъ Демонитѣ се шегували съ Глупостѣта, Брами се засмѣлъ и казалъ на Шиву:

— Твоето чудовище не е страшно, черенъ Шиву!

И черниятъ Шиву не отговорилъ.

II.

Минавали вѣкъ следъ вѣкъ.

И черниятъ Шиву казалъ на дръмещитѣ въ сладостенъ покой небесни жители:

— Братя! Нека се спуснемъ на земята и видимъ, що е излѣзло отъ нашитѣ творения.

И тѣ се преобразили на жреци и слѣзли на земята.

Вървѣли по една хубава мѣстность, която била почти безлюдна.

Само тукъ-тамъ се срѣщало по нѣкое жилище.

А наоколо било хубаво. Надъ прозрачнитѣ езера се навеждали палми, които се оглеждали въ тѣхъ. Между палмитѣ расли цвѣтя. Срѣдъ цвѣтята чуруликали птици.

И слънцето освѣтлявало всичко това.

Въздухътъ билъ чистъ и наситенъ съ благоухание отъ цвѣтята. Изеднажъ небеснитѣ жители усѣтили нѣкаква воня.

Насреща имъ идѣлъ пѣтникъ и боговетѣ го поздравили и го попитали:

— За кѣде води тоя пѣтъ?

— Въ града! отговорилъ имъ пѣтникътъ, — въ най-голѣмия градъ на тая страна. Отдалече ли идете, жреци?

— Прекосили сме цѣлата страна! — отговорилъ Брама.

— И видѣхме всичкитѣ нейни чудеса! — казалъ Вишну.

— И се надѣваме да видимъ още повече чудеса! — добавилъ Шиву.

Пѣтникътъ му се поклонилъ и казалъ:

— Ти си правъ, жрецо! Колко чини цѣлата страна предъ града, който ще видите преди още да зайде слънцето?! Тоя градъ е гордостѣта на страната. Стотици поколѣния сж положили живота си, за да го създадатъ. Сами ще видите, какво чудо е той.

А вонята на всѣка крачка ставала по-силна и по-силна.